

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 677/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 15/2025 z 19. augusta 2025 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. októbra 2025 v znení jej doplnenia doručeného 22. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 46 ústavy, porušenia čl. 5 Listiny základných práv a slobôd, svojho práva podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 6 dohovoru, práv podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 7, 8, 10, 12 a 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 15/2025 z 19. augusta 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 4Tk/1/2022-932 zo 7. júna 2022 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom čase s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom

na § 140 písm. f) v skutku 1 a prečinu prechovávanía detskej pornografie a účasti na detskom pornografickom predstavení podľa § 370 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 201 ods. 3 s použitím § 38 ods. 2 a 3 a § 36 písm. j) a l) a § 37 písm. h), § 39 ods. 4 a § 41 ods. 1 a 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere deviatich rokov. Podľa § 48 ods. 4 a 5 Trestného zákona ho okresný súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženía. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí špecifikovaných v tomto rozsudku, ktorých vlastníkom sa stal štát a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu zároveň uložil ochranný dohľad na tri roky. Rovnako mu podľa § 77 ods. 2 s použitím § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona uložil povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

3. O odvolaní sťažovateľa a prokurátora podanom proti rozsudku okresného súdu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4To/98/2022 zo 14. septembra 2022 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry“) tak, že ich podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

4. O dovolaní sťažovateľa podanom proti uzneseniu krajského súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) a g) Trestného poriadku najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2Tdo 15/2025 z 19. augusta 2025 tak, že ho v zmysle § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej rozporuje jeho závery o podaní dovolania neoprávnenou osobou v súvislosti s čím namieta interpretáciu § 369 Trestného poriadku týkajúceho sa okruhu osôb, ktoré sú oprávnené podať dovolanie. Uvádza, že dovolanie podal proti výroku súdu druhého stupňa.

6. Tvrdí, že okresný súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku nemal prijať jeho vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutkov, ktoré sa mu kládli za vinu, keďže tak urobil s výhradou v časti skutkovej vety skutku 1 pojednávajúcej o spôsobení ťažkej ujmy na zdraví poškodených. V tejto súvislosti akcentuje § 257 ods. 5 Trestného poriadku vo vzťahu ku ktorému opakuje, že vyhlásenie o nepopretí skutku v časti spôsobenej ťažkej ujmy na zdraví nikdy neuskutočnil, čím došlo k porušeniu jeho práv okresným súdom, ale aj krajským súdom a napokon aj najvyšším súdom, ktoré neodstránili predmetné pochybenie prvostupňového súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv (podľa bodu 1 tohto uznesenia) napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí sťažovateľovho dovolania ako podaného neoprávnenou osobou, čo sťažovateľ rozporuje. Namieta pritom správnosť interpretácie § 369 ods. 1 Trestného poriadku zo strany najvyššieho súdu. Zároveň argumentačne atakuje konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku okresného súdu o jeho vine.

8. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený právnym zástupcom ústavný súd už pravidelne uvádza, že nemôže rozumne vyžadovať, aby ako právny laik, ktorý sa naň obrátil, namietal konkrétne označené články ústavy alebo medzinárodných dohôrov spolu so zodpovedajúcou ústavnoprávnou argumentáciou (aby bolo podanie právne perfektné). Ústavný súd však musí mať možnosť z obsahu jeho podania prinajmenšom posúdiť predostreté okolnosti so zameraním sa na existenciu možných porušení základného práva alebo slobody, aby mohol zvoliť ďalší postup (m. m. IV. ÚS 49/2021). V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu (m. m. II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa (o ktorého ustanovenie sťažovateľ žiada) a nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcemu (najmä) v riadnom označení návrhu na rozhodnutie a absencii uvedenia dátumu narodenia, ako aj predloženia kópie právoplatného rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (ústavný súd predmetné zistil na podklade sťažovateľom označených spisových značiek a súčinnosti poskytnutej mu Mestským súdom Bratislava I). Na podklade sťažovateľom predostretej argumentácie ústavný súd vymedzil predmet konania pred ústavným súdom tak, ako je uvedené v záhlaví tohto uznesenia a ústavnú sťažnosť sťažovateľa posúdil spôsobom, ako je uvedené v ďalších bodoch tohto uznesenia.

10. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ (aj prokurátor) podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré bolo zamietnuté uznesením krajského súdu. Odvolací súd k sťažovateľovým námietkam týkajúcim sa výroku rozsudku okresného súdu o vine *inter alia* uviedol, že ho nie je možné v odvolacom konaní vecne preskúmať, keďže bol vyhlásený na podklade prijatia sťažovateľovho vyhlásenia v zmysle § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. O sťažovateľovom dovolaní, ktoré podal proti uzneseniu krajského súdu z dôvodu podľa § 371 písm. c), g) a i) Trestného poriadku, najvyšší súd rozhodol podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku tak, že ho odmietol, keďže bolo podané neoprávnenou osobou.

11. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd vysvetlil, že z § 257 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že proti rozsudku okresného súdu po prijatí vyhlásenia obvineného, že nepopiera spáchanie skutku podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ktoré súd v zmysle ods. 4 považuje za priznanie spáchania skutku), možno v rozsahu, v akom bolo prijaté toto vyhlásenie, podať dovolanie iba z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Keďže v § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha (oprávnenie podať dovolanie), treba ho vykladať v spojení s § 369 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že výrok o vine obvineného bol vyslovený rozsudkom okresného súdu, a teda ide v tejto časti (vo výroku o vine) o rozhodnutie súdu prvého stupňa. Zároveň najvyšší súd pripomenul,

že v zmysle § 369 ods. 2 Trestného poriadku obvinený a generálny prokurátor Slovenskej republiky sú oprávnenými osobami na podanie dovolania len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa. Pri riešení okruhu osôb, ktoré sú oprávnené podať dovolanie, je teda podľa najvyššieho súdu potrebné zohľadniť ďalšie ustanovenia Trestného poriadku upravujúce postup v konaní o dovolaní, a teda najmä § 369 ods. 2 a § 372 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie len vtedy, ak využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

12. Najvyšší súd v tomto kontexte ďalej uviedol, že v prípade, ak okresný súd prijme vyhlásenie obvineného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku (alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe) podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo c) Trestného poriadku, dokazovanie sa podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, resp. jeho spáchanie nepoprel, nevykoná. Dovolací súd napokon zhrnul tri následky z hľadiska neskorších možností meritórneho rozhodnutia v dovolacom konaní v prípade, ak bolo na hlavnom pojednávaní prijaté pertraktované vyhlásenie obvineného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku. Prvým z nich je prípustnosť dovolania vo vzťahu k výroku o vine len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vo vzťahu ku ktorému je jedinou oprávnenou osobou minister spravodlivosti (§ 369 ods. 2, § 372 ods. 1 a § 257 ods. 5 Trestného poriadku a primerane Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 12/2017); druhým z nich je prípustnosť dovolania vo vzťahu k výroku o treste, ktoré môže podať každá oprávnená osoba z viacerých dovolacích dôvodov (za splnenia podmienok v § 372 ods. 1 Trestného poriadku), a v neposlednom rade, pokiaľ ide o výrok o náhrade škody alebo ochrannom opatrení, ten je možné napadnúť oprávnenou osobou a z dôvodov obdobne ako v prípade výroku o treste.

13. Z rozsudku okresného súdu, uznesenia krajského súdu, ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 7. júna 2022, na ktorom sa osobne zúčastnil a po jeho riadnom zákonnom poučení (a umožnení mu poradiť sa s obhajcom) urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 4Pv 384/21/1103-133 z 28. apríla 2022. V rozhodnutí najvyššieho súdu sú konkretizované jeho nasledujúce konkrétne vyhlásenia: *«„poučeniu som porozumel“»* a *«„nepopieram spáchanie skutkov uvedených v obžalobe prokurátora OP BA III z 28.4.2022, č. l. 4Pv 384/21/1103-133“»*. Okresný súd po postupe podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a položení sťažovateľovi zákonných otázok, na ktoré odpovedal zhodne „áno“ a po súhlasnom stanovisku prokurátora uznesením prijal vyhlásenie sťažovateľa o tom, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v predmetnej obžalobe (§ 257 ods. 7 Trestného poriadku). Podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný nepoprel spáchanie skutkov, nevykoná, a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody a prípadne aj o ochrannom opatrení.

14. Najvyšší súd sumarizoval, že sťažovateľ svoju argumentáciu uplatnenú v dovolaní smeroval proti výroku o vine, ktorý je možné v dovolacom konaní namietať len zo strany ministra spravodlivosti, a to len z jedného dovolacieho dôvodu. Akcentoval, že obvinený podal odvolanie proti výroku o treste, a teda podmienku podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku splnil, avšak jej splnenie by bolo relevantné, ak by v dovolaní napadol výrok o treste. Jeho dovolacie

námietky sa ale týkali výroku o vine, v nadväznosti na čo bolo potrebné odmietnuť ním podané dovolanie ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

15. Závery a odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nie sú prejavom svojvôle a nevykazujú známky arbitrárnosti. Najvyšší súd jasne a logicky vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa, ktoré je plne v súlade s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku, a zároveň v súlade so stabilizovanou judikatúrou všeobecných súdov týkajúcou sa výkladu § 257 ods. 5 Trestného poriadku, z ktorej vyplýva, že v prípade vyhlásenia o vine sa výnimka o možnosti podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nevzťahuje na obvineného, a to s poukazom na § 369 ods. 2 Trestného poriadku (m. m. III. ÚS 22/2022, III. ÚS 171/2025) (uvedomujúc si fakt, že sťažovateľ smeroval dovolanie proti uzneseniu krajského súdu).

16. Ústavný súd v tejto súvislosti ďalej uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v minulosti opakovane preskúmaval dovolacie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré vychádzali z právneho názoru, že odsúdený po prijatí svojho vyhlásenia o priznaní viny podľa § 257 Trestného poriadku nie je oprávnený napadnúť súdne rozhodnutie vo veci, ktoré naň nadväzuje, dovolaním, ale že tak môže urobiť len minister spravodlivosti. Išlo teda (obdobne ako v prípade sťažovateľa, pozn.) o prípady, v ktorých boli dovolania podané odsúdenými odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou. Tento záver považoval za legitímny a ústavne konformný (m. m. III. ÚS 171/2025, II. ÚS 507/2024, IV. ÚS 71/2021, II. ÚS 377/2020, II. ÚS 381/2019, I. ÚS 159/2018 a ďalšie). Možno tak uzavrieť, že po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov dovolacieho súdu. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Pokiaľ sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti tvrdí aj porušenie práv okresným súdom a krajským súdom, ústavný súd aj z dôvodu absencie právneho zastúpenia pre komplexnosť uvádza, že pokiaľ by boli tieto rozhodnutia sťažovateľom náležite namietané, atakované porušenia práv uznesením krajského súdu by bolo potrebné odmietnuť z dôvodu oneskorenosti podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 14. novembra 2022 a jeho obhajcovi bolo doručené 26. októbra 2022. Sťažovateľ by sa teda ochrany svojich označených práv v súvislosti s uznesením krajského súdu domáhal jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho by ju nebolo možné považovať za podanú včas. Na uvedenom závere by nič nezmenil ani fakt, že sťažovateľ medzičasom podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením, keďže z § 257 ods. 5 Trestného poriadku nepochybne vyplýva, že súdom prijaté vyhlásenie, že obžalovaný nepopiera spáchanie skutkov uvedené v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Osobou oprávnenou na podanie dovolania v takomto prípade je pritom iba minister spravodlivosti Slovenskej republiky.

18. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu, ten sa v kontexte § 257 ods. 5 Trestného poriadku vo vzťahu k výroku o vine stal právoplatným. Vyhlásením viny sa sťažovateľ sám zbavil účinného

prostriedku nápravy v súvislosti s výrokom o vine. Túto procesnú situáciu možno prirovnať k situácii, keď by sťažovateľ účinný opravný prostriedok, ktorý mu priznáva zákon, nevyužil (m. m. III. ÚS 171/2025). Vo vzťahu k samotnému výroku o treste alebo ochrannému opatreniu sťažovateľ podal odvolanie. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti musel odmietnuť v časti ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde, resp. neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde a v časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

19. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá [podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku uznesenia).

20. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu